

mjeseca, pođoše da traže zakloništa u Splitu, gdje, nastojanjem providura konjaništva Antuna Zeno, 9. siječnja 1688. dobiše za privremeno boravište trošnu i zapuštenu benediktinsku opatiju na Sustjepanu »in Pinnis« — pod borovima.⁷

Sustjepan (u pozadini)

To je prvi dolazak bosanskih Franjevaca ili Franjevaca provincije Presv. Otkupitelja u Split.⁸ Boravak u ovoj

⁷ Na Sustjepanu, gdje je prije bila benediktinska opatija, koju je u 10. vijeku podigao nadbiskup splitski Pavao, sin gradskog upravitelja Prestancija — jest gradsko groblje od g. 1823. Opatija je u predašnjim vijekovima više puta ostajala prazna, radi nestašice redovnikâ. Još u 17. i 18. vijeku postojala je i crkva i samostan, iako u žalosnom stanju. Beneficij samostana, koji je bio dosta bogat i davao godišnji prihod od nekih 200 mletačkih dukata na godinu, od sredine 15. vijeka davan je raznim ličnostima u komendu. God. 1700. upotrijebljen je za osnutak nadbiskupskog sjemeništa u Splitu. Kad je na mjesto opatije došlo groblje, samostan je porušen. Na mjestu crkve podignuta je kapela, u koju su sa strane pročelja uzidani neki djelovi stare crkve. Kapelu je obnovio g. 1814. upravitelj nadbiskupskog sjemeništa kanonik Nikola Didoš. Na kapeli se nalazi natpis: »Dirutam ristituit et meliori reddidit fortunae rector archiepiscopalis seminarii canonicus Nicolaus Didos a. MDCCCXIII.« Prema Fabianiću, n. mj. 2, s. 127, i obavijestima Dra. Lj. Karamana, konservatora u Splitu, i Dra Lj. Katića, upravitelja biskupske gimnazije u Splitu; Farlati, *Illyricum Sacrum*, t 3. Venetiis 1765, s. 524—528.

⁸ U Splitu se je već nalazio jedan franjevački samostan, i to na Poljudu, od polovice 15. vijeka. Ovaj samostan pripada provinciji sv. Je-